ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΑΙΗΝ

— Ἐκεῖνον τὸν καιρό, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ Τζὼν Σοῦμπτον, ἤμουν τρίτος ναύκληρος στὸ «Σονάκιμ». Τὸ πλοῖο μας εἶχε ἀγκυροβολήσει ἀποβραδὺς στὸ νησὶ Σαγκόρ, στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ Γάγγη, ὥσπου νὰ ξημερώση γιὰ νὰ τραβήξουμε στὴν Καλκούτα.

Ἐνῶ καθόμουν καὶ δὲν εἶχα τί νὰ κάνω, εἶδα νὰ περνάη ἀπὸ κοντά μας ἡ βάρκα τῶν ἰθαγενῶν ποὺ συνήθιζαν νὰ βγαίνουν κάθε βράδυ γιὰ ψάρεμμα. Ζήτησα τότε ἄδεια ἀπὸ τὸν καπετάνιο νὰ λείψω ὥς τὰ μεσάνυχτα, καὶ ἀφοῦ συνεννοήθηκε μὲ τὸν ἰθαγενῆ βαρκάρη, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάω μαζύ τους.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἤμουν ἕτοιμος νὰ πηδήσω στὴ βάρκα, ὁ δεύτερος ναύκληρος ποὺ ἦταν φίλος μου μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε :

— Πρὶν φύγης, παιδί μου, ἄκουσε μιὰ συμβουλὴ ἀπὸ ἕνα γεροντότερο. Σὰν ἀτάσετε κοντὰ στὴν παραλία, ἐσὺ νὰ μείνης στὴ βάρκα καὶ νὰ μὴν κάμης τὴν τρέλλα νὰ βγῆς στ' ἀκρογιάλι. Στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ παραφυλᾶν δυὸ-τρεῖς μεγάλες τίγρεις ποὺ ἐδῶ καὶ δυὸ ἑβδομάδες ἄρπαξαν ἕνα φαρμφύλακα. Τ' ἀκοῦς ;

— Πολὺ καλά, τοῦ εἶπα κατεβαίνοντας. Θἄγω τὸ νοῦ μου. Δὲν ἔχω δὰ σκοπὸ νὰ γίνω δεῖπνο τῶν τίγρεων...

Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ ἦσαν ὅλοι-ὅλοι ἐννιά, ἔσπρωξαν τότε τὴ βάρκα καὶ τραβήξαμε πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ φάρου.

Ἐγὼ κάθησα στὴ μικρὴ κουπαστὴ ποὺ ἦταν στὸ ἀπάνω μέρος τῆς βάρκας κι' ἄρχισα νὰ βάζω δόλωμα στ' ἀγκίστρια. Ἀπασχολήθηκα γιὰ καλὰ μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία καὶ σὲ λίγο εἶχα ξεχάσει τὶς τίγρεις τοῦ φίλου μου.

Ἔξαφνα οἱ ἰθαγενεῖς ἔπαψαν νὰ τραβοῦν τὰ κουπά. Σήκωσα τότε τὰ μάτια μου κι' εἶδα πὼς εἴμαστε ἀποκάτω ἀπ' τὸ φάρο, σὲ ἀπόστασι εἴκοσι περίπου ποδῶν ἀπὸ τὴν ξηρά.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς πῆρε ἀμέσως ἕνα μακρὺ ξύλο μπαμποῦ καὶ μπήγοντάς το βαθειὰ στὴ λάσπη τοῦ βυθοῦ, ἔδεσε σ' αὐτὸ τὴ βάρκα. Ἀλλὰ τὸ ρεῦμα ἦταν ὁρμητικὸ καὶ τραβοῦσε τὴ βάρκα. Ὁ βαρκάρης διάταξε τότε νὰ σύρουν τὴ βάρκα πρὸς τὴν ὄχθη. Συγχρόνως ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του πήδησε ἔξω, ἔμπηξε ἕνα παλοῦκι στὴν ἄμμο κι' ἔδεσε τὸ σχοινί. Ἡ βάρκα στερεώθηκε ἔτσι γιὰ καλὰ κι' ἀρχίσαμε τὸ ψάρεμμα. Πρὶν οἱ ἄλλοι προφτάσουν νὰ ἑτοιμαστοῦν, ἐγὼ εἶχα ρίξει κιόλας τ' ἀγκίστρια.

Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ποταμοῦ φαινόταν κυριολεκτικὰ πνιγμένο ἀπ' τὰ ψάρια καὶ δὲν προλαβαίναμε νὰ βάζουμε δολώματα. Τὰ ψάρια εἶχαν στιβαχτεῖ ἄφθονα γύρω μας καὶ δὲν εἴχαμε ποῦ νὰ τὰ βάλουμε.

Ὁ καιρὸς ἦταν ἔξοχος. Ἔκανε μιὰ ἀπὸ τὶς περίφημες νύχτες τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὸ μαϊστράλι φυσοῦσε δροσερὸ στὰ πρόσωπά μας. Ἐξ ἄλλου ἐκτὸς ἀπ' τὴ σελήνη ποὺ μᾶς ἔφεγγε μᾶς βοηθοῦσε στὴ δουλειά μας κι' ἡ λάμψη τοῦ περιστροφικοῦ φάρου.

Δὲν ξέραμε πόση ὥρα ψαρεύαμε. Εἴμαστε τόσο ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν εὐχάριστη ἀσχολία μας, ὥστε εἴχαμε ξεχάσει ὅλα τὰ ἄλλα. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θἄταν ἔντεκα, ὅταν μᾶς συνέβη κάτι ἀτρόπτο, κάτι φοβερό, κάτι ἀπερίγραπτο.

Ἐνῶ ἤμουν σκυμμένος ἀπάνω στὸ νερό, ἔννοιωσα ἄξαφνα τὴ βάρκα νὰ κουνιέται, σὰν κάποιος νάχε τραβήξει τὸ σχοινί της δυνατά. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸ αἰσθανθήκαμε αὐτό, οὔτε ἐγὼ οὔτε οἱ ἰθαγενεῖς δώσαμε σημασία.

Τὰ κουνήματα ὅμως ἐξακολουθοῦσαν. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἤμουν ἕτοιμος νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ ἰδῶ ἐπὶ τέλους τί συμβαίνει, ἕνα δυνατώτερο τράνταγμα μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴν ἰσορροπία μου καὶ νὰ κυλιστῶ ἀνάσκελα πάνω στὰ ψάρια.

Πρὶν ἀκόμα κατορθώσω νὰ τιναχτῶ ὄρθιος, ἄκουσα δυὸ ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ βγάζουν μιὰ ὑπόκωφη καὶ διαπεραστικὴ κραυγὴ τρόμου. Καθὼς σερνόμουν μὲ τὰ γόνατα, εἶδα πὼς οἱ σύντροφοί μου εἶχαν ἀφήσει τὸ ψάρεμμα κι' εἶχαν τὰ μάτια καρφωμένα στὴν παραλία, μὲ τὸ φόβο ζωγραφισμένο στὴν ὄψη τους.

Χωρὶς νὰ τοὺς μιλήσω, παρακολούθησα τὰ βλέμματά τους κι' ἐκεῖνο ποὺ ἀντίκρυσα μοῦ παρέλυσε τὶς δυνάμεις. Ἐκεῖ πέρα, κοντὰ στὸ παλοῦκι τῆς ξηρᾶς ὅπου εἴχαμε δεμένη τὴ βάρκα, ἦταν μιὰ μεγάλη τίγρις.

Καθότανε στὰ πισινὰ πόδια της σὰν μιὰ πελώρια γάτα καὶ χτυποῦσε ἐπίμονα τὸ σχοινὶ μ' ἕνα μπροστινὸ πόδι της, σὰν τὸ γατάκι ποὺ παίζει μ' ἕνα σπάγκο. Κάποτε ἔχωνε τὰ νύχια της στὴν ξεφτισμένη ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ, κι' αὐτὸ ἦταν ποὺ κουνοῦσε τὴ βάρκα...

Ἡ τίγρις ἐξακολούθησε γιὰ κάμποσο αὐτὸ τὸ παιγνίδι, σταματῶντας κάθε τόσο γιὰ νὰ σηκώση τὸ κεφάλι καὶ νὰ μυριστῆ τὸν ἀέρα. Ἐγὼ ἔμενα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω της καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ κουνηθῶ, ἀπὸ φόβο μήπως μὲ δῆ καὶ πηδήσει στὴ βάρκα. Ἔκανα δηλαδὴ ὅ,τι ἔβλεπα νὰ κάνουν κι' οἱ ἰθαγενεῖς...

Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ τίγρις μᾶς εἶχε ἀντιληφθεῖ, γιατί κύτταζε συχνὰ πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μυριζόταν τὸν ἀέρα, γρυλλίζοντας ὑπόκωφα. Ἀκόμα φαινόταν πώς, γιὰ νὰ χτυπᾶ τὸ σχοινὶ μὲ τόση ἐπιμονή, τὸ θεωροῦσε σὰν ἕνα μέσον γιὰ νὰ φτάση ὥς τὴ βάρκα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὡστόσο τὸ ἄφησε, ἦρθε ὥς τὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ ὅταν ἔβαλε τὰ πόδια της μέσα στὸ νερὸ ὑποχώρησε μ' ἕνα ὑπόκωφο γρύλλισμα μανίας. Τότε γύρισε πάλι στὴ θέσι της καὶ ξανάρχισε νὰ χτυπᾶ τὸ σχοινί.

Τὸ σχοινὶ αὐτὸ φαινόταν πὼς τὴν πείραζε ὑπερβολικά, γιατί ἄξαφνα ἄρχισε νὰ τρέχη ἀπάνω-κάτω κατὰ μῆκος τῆς παραλίας βγάζοντας μουγκρητὰ λύσσας. Ἔπειτα μαζεύτηκε λυγίζοντας τὸ σῶμα της, σὰν νὰ ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήση στὴ βάρκα.

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ πέσω στὸ ποτάμι, μόλις θὰ τὴν ἔβλεπα νἄρχεται κατωπάνω μας, καὶ προσπαθοῦσα νὰ ὑπολογίσω μὲ τὸ βλέμμα μου ἂν θὰ μποροῦσα νὰ φτάσω κολυμπῶντας ὥς τὸ πλοῖο μας. Ἀλλ' ἡ τίγρις ἄλλαξε γνώμη, γιατί μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε πάλι κοντὰ στὸ σχοινὶ καὶ τοῦδωσε ἕνα νερὸ τίναγμα μὲ τὰ δόντια της.

Τὸ καινούργιο αὐτὸ τράβηγμα τῆς βάρκας μ' ἔκαμε νὰ χάσω ἐκ νέου τὴν ἰσορροπία μου καὶ νὰ σωριαστῶ ξανὰ πάνω στὰ ψάρια. Ἄκουσα τότε τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ βγάζουν μιὰ κραυγὴ τρόμου, κι' ὅταν σηκώθηκα ἀπάνω στὰ πόδια μου εἶδα πὼς τὸ στηριγμά μας εἶχε ξεκολλήσει ἀπ' τὴ λάσπη κι' ἡ βάρκα ἔπλεε πρὸς τὴν ὄχθη, παρασυρμένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Ἡ τίγρις τὸ ἀντελήφθη καὶ πήδησε μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ μᾶς φτάση. Τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ εἶχα τὴν ἑτοιμότητα νὰ πέσω ἀπάνω στὸ κουπὶ ποὺ μᾶς χρησίμευε γιὰ τιμόνι καὶ νὰ γυρίσω πίσω τὴ βάρκα.

— Κόψτε τὸ σχοινί ! οὐρλιαξα στοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ εἶχαν μαζωχτεῖ ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον κι' ἔβγαζαν ἀσυνάρτητες φράσεις τρόμου σὰν πίθηκοι...

Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐσάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ τρόμος τοὺς εἶχε παραλύσει τὶς αἰσθήσεις.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ τίγρις ἔτρεχε ἀπάνω-κάτω στὴν ἀκροποταμιά, γρυλλίζοντας ἀπαίσια καὶ χτυπῶντας τὴν οὐρά της δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὅταν εἶδε τὴ βάρκα νὰ στρίβη καὶ ν' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν ὄχθη, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλη ὀργὴ καὶ πετάχτηκε καταπάνω μας διασχίζοντας τὸν ἀέρα σὰν βέλος. Ἀλλὰ γιὰ καλή μας τύχη, ἀντὶ νὰ φτάση στὴ βάρκα, ἔπεσε στὸ νερό. Τὰ μπροστινὰ της ὅμως πόδια γαντζώθηκαν στὴν πλώρη τῆς βάρκας καὶ τὴ γύρισαν πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς.

Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ξύπνησε τοὺς ἰθαγενεῖς ἀπ' τὴ νάρκη τους, γιατί ἀμέσως ἅρπαξαν τὰ κουπιὰ κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν μ' ὅλη τὴ δύναμί τους, χτυπῶντας ἄγρια τὸ θηρίο στὸ κεφάλι.

Ἡ τίγρις ζαλίστηκε στὴν ἀρχή. Ἦταν ἕτοιμη ν' ἀφήση τὴ βάρκα, ὅταν ἄξαφνα τὰ πισινὰ πόδια της πάτησαν στὸ βυθό. Ἀλλοίμονο !... Παρασυρόμαστε πρὸς τὴν ὄχθη. Ἄρχισε ν' ἀκουμπάη τώρα στὸ βυθὸ κι' ἡ βάρκα... Ἡ τίγρις τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ τοιμάζοταν νὰ ὁρμήση ἀπάνω μας. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς σώση πειά. Μὲ τὸ βάρος ποὖχε ἡ βάρκα θὰ καθότανε σὲ λίγο γιὰ καλὰ καὶ τὸ θηρίο θὰ μᾶς κομμάτιαζε ὅλους.

Ἄξαφνα, αὐτὴ τὴ στιγμή, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, εἶδα κάτι τὸ τρομερό, τὸ ἀφάνταστο, τὸ φρικιαστικό. Οἱ ἰθαγενεῖς βλέποντας τὸν κίνδυνο, ἅρπαξαν τὸ γεροντότερο σύντροφό τους, τὸν σήκωσαν στὰ χέρια τους καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισαν, παρ' ὅλες τὶς σπαρακτικὲς κραυγές του, πάνω στὸ θηρίο !

Ἡ τίγρις τὸν γάντζωσε στὰ νύχια της καὶ τοῦσπασε τὸ κρανίο μὲ τὰ δόντια της. Ἄκουσα τὰ κόκκαλα ποὖσπαζαν, τὸν τελευταῖο ρόγχο τοῦ δυστυχισμένου ἰθαγενοῦς... Μὰ ἔτσι ἡ τίγρις ἀτασχολήθηκε, ἡ βάρκα ξαλάφρωσε καὶ μὲ μερικὲς δυνατὲς κουπιὲς βρεθήκαμε μακρυὰ ἀπ' τὴν ὄχθη...

Ὅταν γύρισα στὸ πλοῖο ἔτρεμα ἀκόμα σύγκορμος καὶ δὲν ἤξερα καλὰ-καλά, ἂν αὐτὸ ποὺ εἶδα ἦταν ἀληθινὸ ἢ ἐφιάλτης.

Φτωχὲ γέρο ἰθαγενῆ !... Πλήρωσες μὲ τὴ ζωή σου τὴ σωτηρία μας !... Κακόμοιρε μαῦρε γέρο ψαρᾶ !... Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ μαρτύριό σου...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ὁ Α. Προβελέγγιος